

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואמרתם ובה פסח
הוא לך אשר פסח על
בתי בני ישראל במצרים
בנגפו את מצרים ואת
בתינו הציל חקך העם
שמותי: שמות כי כו
2. אם כשב הוא מקריב
את קרבנו והקריב אותו
לפני ייחוד: ויקריב ג
3. ואם עז קרבנו
והקריבו לפני ייחוד:
ויקריב ג

הגהות הב"ח

(א) נב' תיזכתא דרבה
תיזכתא :

מוסף רש"י

[illegible]

יכול אף לפני הפסח כן. תמורת הפסח שנמצא לפני פסח (שז) תהא קריבה שלמים: **פסחוד לומר הוא**. פסח הוא הפסח כשר קרב ואין תמורתו קריבה. ללא תמורת הוא הפסח קא ממעט אלא הכי קאמר יש תמורת פסח שאינה קריבה: **ששעא**. דלעיל קריבה דהא הוקבעה ונדחה בפסח ופסח'א דלעיל

אמר מתני' הא קא משמע לן דליכא תמורת פסח דלע קריבה קרא מיכא דל' אצטרך לא לשמעיעין הי': הי' אחר שמואל כל שבחאמא מתה הי' ור' יוחנן אמר אין הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחטים אבל קודם שחטים. כל שבחאמא מתה תהא טעמא דמחא הבלה למשחטא מטייהו כיוסג לכיפה וכן מחחא ולד טעמא

ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה וחטאת שנחפרו בעליה על ידי האחרת שאברהם זאת ואחר כך נמאסת ושעברה שמה. ונקט ששולב גבי פסח סימנא ביה ואמר כל שנחטאת ממה לא מיתער הכי בפסח קרב שלמים וקאן סלקא דעתך דלחובלו ממות דחטאת דלשחבתון גבי פסח קרב שלמים דהיינו תמורת פסח ופסח שמתו בעליו ושחפרו בעליו ושעברה שמה קריבין שלמים: וכל שנחטאת רועה. לתמן מפרש מאי היא. ומיתה ורעיה לאו קולא ותומרא איכא בחדא מאליך והאי דנקט גבי מיתה דחטאת בפסח קרב וגבי רעיה דחטאת בפסח רעיה לאו טעמא קא ייכי ביה דמאסו דהכל ממה הכל קרב אלא סימנא שנחטאת הוא: וכלל הוא. דכל שנחטאת רועה בפסח רועה: דריש לקיש בנא' תמורה בפרק ודל חטאת (דף כג.) והכס מוטיי ליה ממתימן דהס דקמי ושעברה שמה כו' ומתוך דהכי קמי שעברה שמה ואברהם אברהם אברהם ונמאסת בעלמ עולם מוס: כאלו טומאס בנים קבדום. כל מקום שהיא רואין כאלו היא בנים הקבדות שאין כהן נכנס שם לישטלו רועיה עד שמתאכז ותמכר ופסח ודמיה נדה לשפוטות שחבו עלין נדה ומקייס בזה את המזבח. זה מדרשו של יהודה הכהן בתפסת תמורה (דף כג: *) של מותר חטאת ואשם לקיח המזבח מן מחטאות מתות של הלכה למשה מסיני: **גשג לרבי כו'.** חתי מיה פסח שעברה

שמו קרב: ה"ב כי **אמר שמואל באבדוין בדחיון לא חמר ובאבדוין מ**
משכחת כל כו' כי אמר שמואל כל שבתחתא ממח לאו אכיליה קאי אלא
אסיפרו בעליה ללודא שהיא על ידי איבוד ואמתו בעליה לא קאי דלא
משכחת בני רועה אלא אסיפרו בעליה ללודא קאי משכחת ליה לרועה
דלקחא גבי פסח ומי אסיפרו בעליה קאי וכללא הוא דכל פסח אסיפרו
בעליה ויבאחר רועה אם כיוצא בו בחטאת רועה וקרב שלמים אם כיוצא
בו בחטאת ממח אבל אם חטאת דחיה כגון עברה שנתה שעומדת ב
חטאת שאזנה עד שהפירש אחרת ממחיה וינאלת קודם הקרבתה ה
אולא דתנן המפירש חטאת כו' אין חטאת ממח. משום כיפרי בעליה
קודם כפרה כיון דלמרי רבנן לא ממח הויא לה מומר חטאת ורועה ו
קודם שחיטה אחר חלות: **קרב שלמים.** כר' יורא דלמרי וט: קודם חלות
בחטות קרב שלמים: **שמואל כו' סבירא ליה.** ורועה בחטאת דקאמר שמו
דלמרי קודם שחיטה שנינו ובפסח ומי אלוז בשעת הפירש רועה וקמח
רועה קרב: **חלות:** קודם חלות. שהיא שעה שאינה דחיה לו להקריבה
חשיב ליה: **דלמרי כו' גבי חטאת אבדית לילה והפירש אחרת ממח**
אולא לרעה הויא וליה לא קאי שעה הפירש היא: **אלא רועה ליה**

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

צז.

עין משפט
נר מצוה

א [מ]י פ"ד מהל' פסולי
המוקדשין [לז']:
בב ב מ"י פ"ד מהל'
ק"פ הלס' ז'
ל ב מ"י פ"ד מהל' פסולי
המוקדשין הלס' ח':
לא ד סס הלס' ט':

רבינו חננאל

[illegible]

אֵלִיָּמָה שֶׁנִּמְצָא קֹדֶם שְׁחִיטָה וְחִמְדוֹ בִּזְכוּת שְׁחִיטָה שֶׁשֶׁמֶץ
לָמָּה לִּי קָרָא. וְעַד דְּקָמִי לִּיהַ כְּתוּבִי לֹא שֶׁמֶץ
לְדֹאֵכָה מְמוּנָה לָלֶךְ קָרְבָּה מִיָּמָּה לֹא אִלֻּטְרִין לְהִיבִי:
שְׁחִיטָה. הַשָּׂמֶל לֹא שִׁיךְ לִשְׁנֵי דִקְרָא אֶסְמַכְתָּה בְּעֵלְמָה דְּשִׁנִּי
לְעֵיל דְּלֹא שֶׁן קָרָא לְמֵאִי אֶלְמָה:
אֶלְמָה אִלֻּטְרִין שֶׁנִּמְצָא קֹדֶם שְׁחִיטָה.
תִּימָה לְנִשְׁנָה קָמָה מֵאִי
מִקְשָׁה אֲזִי לְרִבֵּה מִכֵּן בְּרִיטָה וְהִלָּל
סִיפָה מִסְּעִיטָתָה לוֹ בְּהִלָּל דְּמִקְשָׁה
הַשָּׂמֶל חֹה תִּימָה לִזְמַר שֶׁלֹּא דְּעַם אֲזִי
סִיפָה בְּרִיטָה דְּמִקְשָׁה מִיָּמָּה:
אֶמֶר שְׁמוּאֵל כִּי שֶׁבַחְתָּה מִתָּה
בִּי. שְׁמוּאֵל כִּרְבִּי זִיכָר סִכֵּר
הַקָּדֵם מִזִּוֹת קֶבֶע מְדַלֵּךְ יוֹחֵן אֵין
דְּפִסְחָה קֶבֶע שְׁלֵמִים אֵלֶּם שֶׁנִּמְצָא אַחֵר
שְׁחִיטָה וְהִבִּי (דִּירָתָה) הַמָּלָה:

ובללא הוא ודרי בו' חמיה
דפרין אקספא דמלתיה
דכל שנחטא רועה וארישא נמי
איכא למיפך דלא תמורת חטאם
ט[ו]ן שמונ בעליה דלמיתה אולא
ואלו נפסח אמר' במתני' דתמורת
הפסח רועה אם המיר קודם חלות
דקצביה חלות וכן מתו בעלי אמר
לקטן דאי מת קודם חלות דקצביה
חלות: **וראין** אותה באילו היא
בבית הקברות. נקט הכי משום
דחיות בית הקברות לאו דמיה היא
וכמו כן עברה שמה לא חשיב דחוי
כמו מתו או נספרו בעליה:
וריעה. פירש רש"י ויפלו דמיה
לקיץ המזבח ממדרכו של
יהודע ואין נראה לרבי"א דלא נפל
מדרכ' יהודע אלא בהפכים עמות
לחטאם או לאשמו ונשמיר מהם
או אבדו והפסיק אחרים ואחר כך
נמשלו דמיה שנשמיר יפלו לגדבה
אכל כזי האי ויזנא שלל נתפסו
עדיין בעלים אומינן שמכר ויציא
אחרת דמיה והביא ר"י ראה לדבריו
דקטן בפרק גלו חטאם (תמורה דף כא')
ואספדה אם משפירכו בו' ואם עת
שלא נכדו בעליה חרשע דן שמתפסד
ותמכר ויציא אחרת דמיה והשטא
דמיה גמורה כמו אברה דמודי ריש
לקיס לאחר כפרה דמיה קמיה
שלא סיפרי ויציא דמיה אחרת עברה
שמה דלאו דחוי מגור הוא דלף לאחר

שפשו בעליה אינה מזהה לא כל שכן
שפשו נחשבה קודם דמיא אחרת דמיא: **קורא** חיות
לאו אבוד הוא. פירוש וכן הו' גונף לא איירי שמואל דהא שפשו
כי קאמר שמואל נחשדון קאמר: **אלא** רועה דרבי חיבי משכחת
דה. ליתא למייר כגון נחשדון בעליה דלחדימי לילה לאו שמה
אביה ושמאל נחשדון איירי דפרשית:

ועו והרי היא דמיה מהקריב לא אמר: והרי אבוד בנעת הפרשה.
ה לרנן דפליגי עליה דרבי נחמן בנמסר תמורה (דף כג:) ואמרי לדרביה
לא אבוד: נעת פסרה ונמנאלא אונא שנמסכפרו הבנעלים הא ונמנאל
יה לנשפורו: ואילו פסח. הי הא אונא אדכ נעת הפרשה ונמנאל
נח תוט מעיני. אלמא פסח שהיה לפנינו נעת פסרה ונבלד שיהא אבוד
לקמיה [ע"פ] מפרש. והוא הדין דמאי למתיי שמואל כרבה סבירא ליה
[ע"פ] מפרש לה בשלמא אחריתא הכי: נמנאל קודם חלום. אפי' לר' ירמ
ואו אבוד הוא. ואפי' הפרש אחר החמיו קודם שנמנאל לאו (ומיה) אבוד
בגיליה ונמנאל (תחתיה) לאור הבוקר אפי' לר' לאו (למיה) אולא
באבודין היכי משכחה לה דמיקום כל שנחטאת רועה דשמואל:
למתיי

(א) נראה דנ"י אחרת ה"י לרבינו בגמ' וה"י גורם שחי' הלאו שח' דחיותא כגון וזהבן קמח ד' הכל בלשון א' וי"י.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones